

1.

Vissen

‘Mam, vindt u het goed dat ik nog heel even ga vissen?’

Vragend kijkt William Burns zijn moeder aan.

‘Toe, mam, mag het? De plas is hier vlakbij. Als ik hard roep, weet ik zeker dat u me hoort.’

In de ogen van moeder Burns verschijnen pretlichtjes. O, o, die William is toch zo’n buitenkind.

‘Nou, vooruit dan maar’, geeft ze toe. ‘Als je me belooft dat je geen gevaarlijke dingen doet. En ... als ik je roep, kom je direct naar huis. Afgesproken?’

‘Beloofd!’ lacht William blij. Hij rent meteen naar de schuur achter het huis, pakt z’n visgereedschap en verdwijnt door de poort.

De visstok met het touw bungelt over zijn rechterschouder.

In z’n linkerhand heeft hij een homp oud brood.

Vol verwachting stapt William door het hoge gras. Hij is zo benieuwd. Zou hier in Kilsyth¹ net zoveel vis zijn als in het meertje in Dun²? Zoekend gaan zijn ogen langs de waterkant.

Ha, daar ziet hij al een mooi plekje. Er ligt een prachtige, gladde steen. Dan hoeft hij tenminste niet in het natte gras te zitten. Hij loopt voorzichtig naar de waterkant, haalt het brood door het water en kneedt het tot het klef wordt. Dan

1. Kilsyth, dorpje in Schotland, 18 kilometer ten oosten van Glasgow.

2. Dun, plaatsje in graafschap Angus in Schotland. Een graafschap is een kleine regio.

maakt hij er een klein balletje van en knijpt het om het haakje. Even houdt hij zijn adem in en dan ... roetsj, daar vliegt de lijn met het aas door de lucht. Met een zachte plons ploft de dobber in het water.

Tevreden gaat William op de steen zitten.

Heerlijk dat het viswater bij hun nieuwe huis zó dichtbij is. Bij hun vorige huis, de oude pastorie in Dun, moest hij er veel verder voor lopen. Naast hun huis was daar de kerk waar vader predikant was, én het kerkhof. Net buiten het dorp was een prachtige vallei waar ze hardlooptwedstrijdjes hielden. Daar speelden ze ook verstopperijtje achter de reuzenstammen van de eeuwenoude bomen. Maar als het schemerig werd, vond hij dat eng. Brr, er zou zomaar opeens iemand vanachter zo'n dikke stam tevoorschijn kunnen komen!

Soms mocht hij in Dun met vader mee als hij op bezoek ging bij de voorname familie Erskine. Die woonde in een deftig grijs landhuis. Als hij zijn ogen stijf dichtknijpt ziet hij het in gedachten nog precies voor zich. Om het huis was een prachtige tuin met een mooi, glad gazon! Helaas mochten ze daar nooit op ravotten.

'Kra, kra.' William schrikt zich naar. Het is het krassende geluid van een kraai.

'Domoor', moppert hij. 'Je moet opletten, anders vang je niks.' Zodra de dobber onder water verdwijnt springt William over-eind. Zou hij beethebben? Hij haalt de stok omhoog en ... jawel, hoor. Er bungelt een vis aan. Wat een kanjer.

Hij gooit de lijn opnieuw uit. Wie weet, kan hij er nog een vangen voordat moeder hem roept.

* * * * *

‘En, William’, vraagt vader Burns terwijl ze samen door het korenveld wandelen, ‘hoeveel vissen heb jij vanmiddag gevangen?’

‘Vier, vader’, glundert William.

‘Prachtig, kerel’, knipoogt vader Burns. ‘En als je er nu nog eens vier gevangen had, hoeveel vissen zou je dan hebben?’

‘Ehm ... acht, vader’, antwoordt William vlot.

‘Heel goed! En ... als je er twee minder gevangen zou hebben?’

‘O, dat is makkelijk’, pocht William. ‘Vier min twee is twee.’ Om vaders mond verschijnt een glimlach. De kleine William is pas zes, maar hij wordt met de dag bijdehanter.

‘Ik ga jou vaker sommetjes geven als we een wandeling maken’, zegt vader. ‘Helaas heb ik niet veel tijd voor jullie. Er is zoveel werk in de gemeente. Maar ik beloof je, straks lees ik jullie nog een halfuurtje voor.’

‘Fijn, vader!’ zegt William blij. ‘Dat vind ik vaak het mooiste moment van de dag. Heerlijk samen met z’n allen bij het haardvuur. Alleen vind ik het jammer dat ik altijd eerder naar bed moet dan de anderen.’

Vader geeft hem een zacht kneepje in z’n wang.

‘Als jij zo oud bent als je broers en zussen, mag jij ook later naar bed. Dat beloof ik je.’

William kijkt omhoog naar het vriendelijke gezicht van vader. Hij houdt zoveel van hem. Vader is ernstig maar ook vaak vrolijk. Hij is altijd zo rustig en bijna nooit boos. Je kunt aan hem merken dat hij de Heere liefheeft. Ook aan moeder kun je dat merken. Zij praat er nog meer over dan vader. Zij vertelt vaak uit de Bijbel, bidt met hen en leert hoe de Heere wil dat ze zullen leven.

William voelt zich helemaal warm worden vanbinnen. Zijn ouders zijn zó lief. Eén ding is jammer: dat vader tegenwoordig zo druk is. Hij begrijpt het wel. In deze kerk zitten veel meer mensen dan in hun vorige woonplaats. Maar goed, vader zorgt er toch voor dat hij elke morgen, vóór het ontbijt, een halfuurtje met hen over de Heere praat. En op zondagmorgen krijgen ze nog steeds catechisatie van hem. Hij knijpt zacht in vaders hand. Misschien ... misschien wil hij later zelf ook wel dominee worden!

* * * * *